

hvor Udviklingen kan have været ganske anderledes end hos os. Udvalget gaaer dernæst, efter at have omtalt Forholdet i fremmede Lande, over til at omtale Forholdet hos os og udvilde, hvorledes efter dets Opfattelse Dvinder, som ere over 25 Aar, ganske bør have den samme Ret som Manden. Jeg kan nu langtfra andet end tilræde de fleste af de almindelige Pittringer, der findes i denne Deduction; jeg kan ikke andet end med Udvalget være enig i, at den gifte Kone har en væsentlig Andeel i Familiens oeconomicke Velvære; men naar Udvalget herfra vil slutte til, at den ugifte 25 aarige Dvinder bør have samme Ret som Manden, troer jeg ikke, at denne Slutning holder Stik. Udvalget anfører, at en lang, mere end hundreaarig Praxis har høvet den Indskrænkning i Enkens Ret, som Loven har søgt i Lovværgeninstitutionen. Det er mig ikke bekjendt, at der er noget Præjudicat for, at Enken ved vigtigere Transactioner kan undvære Lovværg. I det daglige Liv fordrer man det vel ikke; men jeg troer, at enhver dygtig praktisk Jurist vil i vigtige Anliggender ikke undlade at søge den Transaction, man slutter med en Enke, bekræftet af en Lovværg. Naar Udvalget dernæst slutter fra den Stilling, gifte Dvinder og Enker indtage, til den, som ugifte Dvinder skulle indtage, troer jeg, at der er en Mangel ved denne Slutning. Udvalget mener vel, at den Pige, der selv maa skabe sin Existens og ved egne Kræfter maa bane sig sin Vej gennem Livet, har en langt vanskeligere Skole at gennemgaae end den Dvinder, som, efterat have været gift, er bleven Enke. Dette kan jeg vel ikke andet end erkjende; men Spørgsmaalet er, om enhver ugift Dvinder bestaaer i denne Kamp. Det er ikke givet. Derimod kan jeg ikke andet end erkjende, at Indrømmelsen af Fuldmyndighed til ugifte 25 aarige Dvinder vil have en gavnlig Indflydelse paa deres egen Selvsølelse; men Spørgsmaalet er, om ikke denne Indrømmelse stæer for pludseligt efter den Stilling, den ugifte Dvinder hidtil har indtaget. Hun har hidtil været saagodt som aldeles umyndig, og der er kun undtagelsesvis blevet bødet herpaa ved Mindreaarighedsbevillinger. I det større eller mindre Antal, hvori disse Bevillin-

ger have været udstedte, skulde man troe at kunne finde et Bevis for, hvorvidt der var Trang til en saadan yderligere Myndighed for Dvinderen end den, hun hidtil har havt; jeg skal i den Henseende bemærke, at slike Bevillinger ikke have været meget jævnlige. De høre ikke til de Bevillinger, hvis Antal er tiltaget, og deraf maa man altsaa slutte, at der ingen stor Trang har været til en saadan større Myndighed. Jeg erkjender, at naar den nye Næringslov træder i Kraft, vil der blive mere Trang dertil; men jeg kan ikke erkjende, at der skulde være en saadan ubetinget Trang, som Udvalget har udhøvet. Jeg antager, at den ugifte Dvinder, som erholder Næringsbevis og i Genhold til et saadant vil drive en eller anden borgerlig Næring, vil, forsaavidt denne Næring angaaer, være at ansee som myndig. Idetmindste har man saaledes fortolket 3—17—35, hvorefter den Mindreaarige, der med Curators Samtykke anvender endeel af sin Formue til at drive en Næring, bliver, forsaavidt de Forretninger angaaer, der dermed staae i Forbindelse, anset for myndig. Jeg maa tilføie, at det er mig ikke bekjendt, hvorvidt dette Spørgsmaal har været gjort til Gjenstand for Domstolens Afgjørelse; men saameget er vist, at denne Fortolkning bestandig har været fulgt. Men selv om man vil forudsætte, at en slig mindreaarig Dvinder har en saadan Ret til fuldgyldigt at afflutte Handeler efter meddeelt Næringsbevis, er der dog en anden Maade, som ikke er saa indgribende, hvorpaa Manglen kan afhjælpes, nemlig den, som den ærede Ordfører ved Sagens første Behandling sigtede til, at meddele hende Myndighedsbevilling, hvorved den omhandlede Trang vilde være afhjulpen. Mod en saadan Forandring i Loven har jeg alt ved første Behandling udtalt ikke at have Noget at erindre; jeg skal tilføie, at jeg endog vilde være tilbøielig til at gaae saavidt, at vedkommende Skifteforvalter paa Landet og Magistraten i Kjøbstæderne meddeelte en saadan Tilladelse uden formelig Bevilling, hvorved der altsaa ikke blev Spørgsmaal om de sædvanlige Udgifter til Bevillingen. Udvalget har, som jeg alt har bemærket, tyttet i Betænkningen, at Spørgsmaalet er ikke,